

Kormos csendélet

PRÓZA - LXI. évfolyam, 40. szám, 2017. október 6.

- Ezt maga festette?

A puha, barna kabátos férfi az aluljáró falának támasztott képek egyikére bökött. A képeket őrző nő úgy követte tekintetével a mozdulatlan mutatóujjat, mintha csak útbaigazító tábla lenne. Az aluljáró hatalmas, fekete-fehér márványlapjainak egyikén üldögélt. Egy feketén? Vagy fehérén? Szinte mindegy. Kétségkívül ottfelejtett sakkfigurára emlékeztetett, aki valahogy bent maradt a játékban, és rajtamaradt a táblán, amikor a játszma véget ért. Miután alaposan megnézte a kiválasztott festményt, felnézett az enyhén kopaszodó, szemüveges férfirra. Ehhez kényelmetlen pózban ki kellett tekernie a nyakát, de ez láthatólag nem zavarta őt. Mindenesetre nem készítette arra, hogy felálljon. Valószínűleg megszokta, hogy mindenkire fel kell néznie, ahogy azt is, hogy nem ugrál senki kedvéért. Aztán ezen a kitekert nyakon megrázogatta a fejét.